

Jamsai

怒堡主

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ
ชุด จอมคนเจ้าหัวใจ

โมเหยียน 莫顏 เจียน
พริทหอม แปล





คือทุกสิ่งที่คุณใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

นัยน์ตาคูงามจ้องหน้าเขาด้วยความอยากรู้ ใบหน้าของคนทั้งสองอยู่ใกล้จนจมูกแทบจะชนกัน ลมหายใจของนางเป่ารดใบหน้าเขาจนคันยุบยิบ กลิ่นหอมจากร่างกายของนางเป็นยาปลุกกำหนัดขั้นดี

สีหน้าของนางบ่งบอกความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แววตาบ่งบอกความเชื่อใจไร้ความหวาดระแวง ทำให้เขาไม่อาจทำเช่นครั้งก่อนหวนโอกาสจุมพิตนางจนสาสมใจ เวลานี้เขาไม่ยากทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเลย คิดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจยาว

"ไฉนจึงทอดถอนใจ ท่านเหนื่อยแล้วหรือ"

"ไม่ใช่"

"ไม่สบาย?"

"เปล่า"

"หิวแล้ว?"

เขาสั่นศีรษะ จากนั้นก็พยักหน้า

"ตกลงท่านหิวหรือไม่หิวกันแน่"

"ทั้งสองอย่าง"

ท้องของเขาไม่หิว แต่ใจของเขาหิวยิ่งนัก และเขาอยากกินนาง อยากเป็นที่สุด



มากกว่ารัก

เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ ชุด จอมคนเจ้าหัวใจ

ไม่เคียน เขียน พรักหอม แป

《怒堡主》 莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2007 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2343-3

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เปิดศักราชใหม่มาครานี้ มากกว่ารักก็หิบบชุด 'จอมคนเจ้าหัวใจ' ขึ้นมาบัดผู้ใหม่
อีกครั้งหนึ่งคะ สำหรับใครที่ชื่นชอบผลงานของท่านไม่เหียน ห้ามพลาดนิยาย
ชุดแรกๆ นี่ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับท่านนักอ่านมาแล้วเด็ดขาดเชียวนะคะ
โดยที่ตัวละครจะต่อเนื่องกันทั้งสี่เล่มซึ่งควรอ่านเรียงกัน ดังนี้

1. แม่ทัพเจ้าหัวใจ
2. จอมมารเจ้าหัวใจ
3. เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ
4. ประมุขเจ้าหัวใจ

โดยพระเอกของแต่ละเล่มนั้นล้วนเป็นยอดฝีมือที่เก่งฉกาจ รูปร่างและบุคลิก
แตกต่างกันไป มั่นใจได้เลยว่าบรรดาพระเอกเหล่านี้จะมากุมหัวใจของทุกคนได้อย่าง
ไม่ยากเย็นแน่นอน

สำหรับเรื่องี่สามในชุดนี้ก็คือ 'เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ' ใครที่ติดตามมาจากเล่มที่แล้ว
ก็น่าจะพอเดาได้ว่านางเอกในเล่มนี้ก็คือ 'ซูเย่าเออร์' ศิษย์คนรองแห่งสำนักเขาเขียนซาน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ยาสมุนไพรต่างๆ ซึ่งได้ทิ้งท้ายกันในเรื่อง 'จอมมารเจ้าหัวใจ' แล้วว่า
เธอกำลังประสบปัญหาใหญ่เพราะใครบางคน

ส่วนเรื่องราวของนางกับ 'บุรุษผู้นั้น' จะเป็นอย่างไรต่อไป ท่านนักอ่าน
ต้องพลิกอ่านหน้าต่อไปด้วยตนเองแล้วคะ และหากจะให้ครบรอบรรคก็ไม่ควรพลาด
เรื่องอื่นๆ ในชุดเดียวกันนี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ชือเย่าเอ๋อร์ ศิษย์คนรองของสำนักเขาเซียนซาน นางศึกษาดำรงแพทย์ และคัมภีร์สมุนไพรมาตั้งแต่เด็ก จึงสามารถปรุงยารักษาแปลกประหลาดได้มากมาย
- * หลงเซี่ยวเทียน เจ้าสำนักหลงเหมินผู้เปิดเผยไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ ดูภายนอกคล้ายบุรุษห้าวหาญเอาแต่ใจ ทว่าส่วนลึกกลับแฝงไว้ซึ่งความนุ่มนวลอ่อนโยน
- * หลงเสียงอวี่น น้องชายของหลงเซี่ยวเทียน นิสัยสุภาพเรียบร้อย นอกจากนี้เขายังเป็นรองเจ้าสำนักหลงเหมินอีกด้วย
- * ชูหรงเอ๋อร์ ศิษย์พี่ของชือเย่าเอ๋อร์ แม้จะไม่ใช่วรยุทธ์ หากแต่นางเชี่ยวชาญวิชาพันหน้า สามารถปลอมแปลงเป็นใครก็ได้อย่างแนบเนียนไร้พินิจ
- * สู่ยหลิงเอ๋อร์ ศิษย์น้องของชือเย่าเอ๋อร์ มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ ไร้ผู้ใดเทียบเทียม เรื่องหนีเอาตัวรอดนางจึงนับเป็นยอดฝีมือในระดับแนวหน้า

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ยุทธภพนำหวาดกลัวและเต็มไปด้วยภัยอันตราย มีคนโหดชั่ว
ซุ่มซ่อนตัวอยู่ทั่วทุกหัวระแหง

ตั้งแต่ลงจากเขามาจนถึงบัดนี้ ซื่อเย่าเอ๋อร์พบเห็นเรื่องราวต่างๆ
มาไม่น้อย ยุทธภพแห่งนี้เต็มไปด้วยความน่ากลัวและอันตรายอย่างที่เข
ว่ากันไว้จริงๆ ผู้คนก็กลัวแล้วแต่เป็นพวกกินบนเรือนขึ้นบนหลังคาทั้งคืน

นางทอดถอนใจอย่างไม่รู้จะทำเช่นไร

"เฮ้อ... ทำดีไม่ได้ดี"

เพิ่งจะพูดขาดคำ บุรุษที่อยู่ตรงหน้านางก็แผดเสียงคำรามลั่น
ด้วยความคั่งแค้น

"ข้าจะฆ่าเจ้า!"

เสียงคำรามดังก็ก้องไปทั่วห้อง สะเทือนเลื่อนลั่นราวแผ่นดินไหว
พื้นห้องและผนังดังเอี๊ยดอ๊าด บุรุษที่นอนอยู่บนตั่งไม้เตี้ยแม้มือเท้า

จะถูกมัดเอาไว้ ทว่ายังมีเรือแรงแรงมหาศาล การดิ้นรนของเขาทำให้ผนังและโต๊ะเก้าอี้สั่นไหวไม่หยุด ผุ่นผว่วงตกลงมาราวคล้ำว่าพร้อมจะพังทลายลงมาได้ทุกเมื่อ

ชื่อเย่าเอ๋อร์ใช้สองมืออุดหู คิ้วดำเรียวงามขมวดมุ่นเข้าหากันแน่น เพียงรู้สึกลำเสียดังสนั่นหูประหนึ่งฟ้าผ่าลงมาท่ามกลางห้องฟ้าอันปลอดภัยไปรังกิ่งลั่นจนนางปวดแสบหู

"ท่านพูดดีๆ ไม่ได้หรือ โยต้องตะโกนเสียดังเช่นนี้ด้วย"

"ปล่อยข้า!"

เขายังคงแผดเสียดังสนั่นฟ้าดุจเดียวกับชื่อของเขา...หลงเชื่อวาทะเยนมังกรคำรามลั่นฟ้า ช่างเป็นชื่อที่เยี่ยมมหาญเสียดังนี้กระไร เจกเช่นเดียวกับตัวเขา หัวหาญเปี่ยมอนุภาพไร้ผู้ต่อกร ฮึกเหิมไม่อาจต้านทาน

นางขมวดคิ้วแน่น นวดหูที่ปวดหนึบ อดไม่ได้ที่จะถลิ่งนัยน์ตาคู่งามใสเขา

คนผู้นี้เห็นอยู่ว่าได้รับบาดเจ็บมิใช่หรือ ทั้งทั้งร่างกายแทบจะไม่มีส่วนใดอยู่ครบถ้วน อาการบาดเจ็บหนักหนาสาหัส พูดได้ว่าประตูเมืองผีเปิดอ้ารออยู่แล้ว สองเดือนมานี้หากไม่ใช่เพราะนางใจดีเอายารวิเศษล้ำค่าที่เก็บรักษาไว้ออกมาให้เขากิน เขาแขนขาที่ขาดมาต่อกลับคืนร่างกายให้ ทั้งยังอดตาหลับขับตานอนเฝ้าดูแลไม่ห่างช่วยจุดรั้งเขากลับมาจากเมืองผี เขาจะมีโอกาสแผดเสียดังคำรามใส่นางราวกับสัตว์ป่าเช่นนี้ได้หรือ

ริมฝีปากงามส่งเสียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ อีกครั้ง

"เฮ้อ... ทำดีไม่ได้ดี"

"อย่ามาแสร้งทำเป็นแมวที่เห็นหนูตายแล้วร้องให้ ทำตัวเป็นคนดี มีเมตตาธรรม! ถ้ายังไม่ปล่อยข้าอีก ข้าสังหารเจ้าแน่!"

หลงเชื่อว่าเทียนโกธรแค้นจนไม่อาจควบคุมอารมณ์ไว้ได้ ผู้หญิงคนนี้ เอาโซ่ล่ามเขาไว้ทั้งตัวและไม่รู้เอายาบ้าบออะไรให้เขากิน ทำให้เขาเจ็บปวด อย่างรุนแรงแทบทนไม่ไหว เจ็บราวกับมีลูกศรหมื่นดอกแทงทะลุหัวใจ เมื่อชั่วยาม* ก่อนที่หัวทั้งร่างของเขาร้อนราวกับถูกไฟเผา แต่พอชั่วยามต่อมา กลับหนาวเหน็บจนตัวสั่นเทา นางเจตนาใช้ยาทรมานเขา แล้วจะไม่ให้เขา เดือดดาลคั่งแค้นได้อย่างไร

"นี่เป็นคำพูดที่สมควรพูดกับผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตท่านหรือ" ซือเย่าเอ๋อรัลกล่าวดำหนิเสียงแผ่วเบา ยามเผชิญหน้ากับบุรุษผู้ไม่ต่างอะไร กับสัตว์ร้ายกินคนผู้นี้ อากัปกริยาของนางยังคงสุภาพนมนวล ไม่เคย เงอะงะลนลานทำอะไรไม่ถูกสักครั้ง

"ลูกผู้ชายฆ่าได้ หยามไม่ได้! เจ้าเอาดาบมาฟันข้าให้ตายไปเสียเลย ยังจะดีกว่า!"

เขาเป็นถึงเจ้าสำนักหลงเหมินผู้่องอาจสง่างาม ไหนเลยจะยอมรับ การกระทำหมิ่นศักดิ์ศรีเช่นนี้ได้

"วางใจเถอะ ข้าช่วยชีวิตท่านมาด้วยความยากลำบาก จะสังหารท่าน ได้อย่างไร"

ดวงหน้างามล้ำบริสุทธิ์ผุดผ่องของซือเย่าเอ๋อรัไม่เคยแย้มยิ้ม เบิกบานใจเช่นเวลานี้มาก่อนเลย นั่นเป็นเพราะนางยังไม่เคยเห็นใคร ดวงแข็งเท่าคนผู้นี้

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครั้งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ในโลกนี้ สิ่งที่สามารถดึงดูดความสนใจและทำให้ใบหน้าที่เฉื่อยเฉื่อยจนเป็นปกติของชื่อเย่าเออร์มีชีวิตชีวาขึ้นมาได้ ก็เห็นจะมีแต่ยาและสมุนไพรแปลกประหลาดล้ำค่าหายากเท่านั้น ทว่าเวลานั้นนอกจากยาและสมุนไพรเหล่านั้นแล้ว เขาคือบุรุษคนแรกที่สามารถดึงดูดความสนใจของนาง

ถ้าจะพูดให้ชัดลงไป สิ่งที่น่างสนใจไม่ใช่ตัวเขา หากแต่เป็น 'ร่างกาย' ของเขาต่างหาก พลังชีวิตของผู้นี้แข็งแกร่งยิ่ง แข็งแกร่งจนทำให้นางตื่นตาตื่นใจ คนดวงแข็งที่ได้รับพรสวรรค์มามากเป็นพิเศษเช่นนี้ เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาทดลองยา

ในระหว่างช่วยชีวิตคน นางก็แค่ถือโอกาสนำยาเม็ดที่นางปรุงขึ้นมาใหม่ให้เขากิน เพื่อดูว่าร่างกายมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไรบ้าง เท่านั้นไม่น่าจะถือเป็นการทำร้ายคนกระมัง

"หญิงชั่วร้าย! นางมาร! รีบแก้มดขำเดี๋ยวนี้ หาไม่แล้วข้าจะทำให้เจ้าแม้จะนึกเสียใจก็ยังไม่ทัน"

"ถ้าไม่มดท่านไว้ ท่านจะยอมอยู่หนึ่งๆ หรือ ขนาดแขนขาขาด ท่านยังไม่กลัว ความเจ็บปวดเล็กน้อยเท่านั้นจะนับเป็นอย่างไรได้"

คำพูดนี้ได้เหน็บแนมเขา หากแต่เป็นความชื่นชมจากใจ

ชื่อเย่าเออร์ยังจำเหตุการณ์เมื่อสามเดือนก่อนได้อย่างแม่นยำ ตอนที่ทั้งสองพบกันครั้งแรก คนผู้นี้อยู่ในสภาพจะว่าเป็นคนที่ไม่ใช่จะว่าเป็นผีก็ไม่เชิง ทั้งทั้งร่างหาชิ้นดีไม่ได้เลย เป็นนางที่ลำบากลำบากเอาล้าไส้ของเขายัดกลับเข้าไปในท้อง เอาอวัยวะภายในที่อยู่ผิดที่ผิดทาง ขยับกลับเข้าไปอยู่ที่เดิม จากนั้นก็เดินจนทั่วหุบเขาถึงได้หาแขนขา

ที่ขาดหายไปไม่ทิ้งร่องรอยพบ แล้วนำมาผสมผสมเสียบกลับเข้าไปใหม่ เขาถึงมีโอกาสกกลับมาเป็นคนอีกครั้ง

นางยังไม่เคยเห็นบุรุษที่มีพลังชีวิตแข็งแกร่งห้าหาญเช่นนี้มาก่อน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสขนาดนี้ ต่อให้มีกำลังภายในกล้าแข็ง ก็คงไม่อาจทนต่อความเจ็บปวดและเอาชีวิตรอดมาได้แน่นอน ตอนที่นางช่วยเขาก็คิดเพียงว่าลองเสี่ยงดูเท่านั้น ใครเลยจะคาดคิดว่าบุรุษผู้นี้จะรอดมาได้จริงๆ ทำให้นางทั้งตื่นตะลึงทั้งยินดี

นัยน์ตาคู่งามที่เยียบเย็นเริ่มฉายแววอบอุ่นเป็นครั้งแรก นางกวาดสายตาทินิจพิเคราะห์บุรุษผู้นี้ตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างละเอียด

มีอนุ่มนวลเรียวยงามสัมผัสไปตามลำแขนลำสันทรงพลังอย่างอ้อยอิ่งราวกับไม่อยากจะละมือ จากนั้นก็ลูบไล้ท่อนขาแข็งแกร่งเรียวยาวด้วยความภาคภูมิใจ เพราะลำแขนและท่อนขานี้นางสู้อุตส่าห์อดหลับอดนอน อุทิศตนเป็นเวลาหลายคืนกว่าจะเยียบกลับเข้าไปได้

ปลายนิ้วของนางไล่ไปตามรอยฝีเข็มบนร่างกายของเขา ขึ้นชมผลงานชิ้นเอกของตนอย่างละเอียดลออ บาดแผลเหล่านี้นางใช้เข็มเงินขาวและด้ายมันแพะค่อยๆ เย็บเนื้อหนังและเส้นโลหิตต่อเข้ากับเอ็นและกระดูกทีละเข็มๆ เย็บไปทั้งหมดหนึ่งพันกับอีกหนึ่งเข็ม แต่ละฝีเข็มล้วนเป็นผลงานที่นางทุ่มเททำด้วยชีวิตจิตใจทั้งสิ้น

"อย่าตะต้อตั้งตัวช้า! แม่่ม่ายอำมหิต! หญิงมัวโลก็ยี่ไร่ร้างอายุเยี่ยงเจ้า ขอเพียงข้ายังมีลมหายใจจะต้องเอาตัวเจ้ามาสืบเป็นหมื่นๆ ขึ้นให้จงได้!"

นางย่นหัวคิ้ว กล่าวท้วงว่า "บอกท่านตั้งกี่ครั้งแล้วว่าข้ายังไม่ได้

ออกเรือน ไม่ใช่หญิงม่าย"

ไม่เข้าใจเลย โฉนบุรุษผู้นี้จึงชอบเรียกข้าว่าแม่ม่ายอำมหิต

"เจ้าถอดเสื้อผ้าของข้าออกหมด! เทียวลูบคลำร่างกายของข้าไปทั่ว
แล้วยังทรมาณข้าด้วยยา เจ้าก็คือหญิงชั่วร้ายที่สกปรกโสภณม ไร้ยางอายที่สุด
ในใต้หล้า!"

หลงเชื่อว่าเทียนแค้นใจที่ตนเองมองไม่เห็น จึงไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายมีรูปร่าง
หน้าตาเช่นไร

วันนั้นเขาถูกคนของวังวิญญานหยกดักข่มใจมตีระหว่างทาง
วังวิญญานหยกเป็นพรรคมารที่เป็นภัยต่อยุทธภพ เขาอาศัยกำลังของตนเอง
เพียงคนเดียวเข้าต่อสู้โรมรันกับคนของวังวิญญานหยกหลายร้อยคน
สังหารฝ่ายตรงข้ามล้มตายเกือบหมด ทว่าแม้เขาจะมีวรยุทธ์ล้ำเลิศเพียงใด
ถึงอย่างไรก็เป็นปฤชชนคนธรรมดา ย่อมมีเวลาอ่อนเปลี้ยหมดสิ้นเร็วแรง

ตอนที่เขาตัดศีรษะศัตรูคนสุดท้ายลงได้ ดาบของเขาก็ที่อ กระบี่ก็หัก
ร่างกายซาไปทั้งร่าง กระทั่งแขนขาที่ขาดหายไปอย่างละข้าง ได้แต่
อาศัยความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวที่เหลืออยู่ประคับประคองตนเองออกมาจาก
สถานที่แห่งนั้น หลังจากนั้นเขาก็หมดแรงล้มลงกลางทาง หัวทั้งร่างซุ่มซอก
ไปด้วยโลหิต

เขารู้ดีว่าตนเองกำลังจะตาย แต่ก็ยังปลื้มใจที่ได้ตายอย่างสมศักดิ์ศรี
สามารถขุดรากถอนโคนพรรคมารซึ่งเป็นภัยอันใหญ่หลวงของยุทธภพ
ทิ้งไปได้ นับว่าชีวิตนี้คุ้มค่ายิ่งแล้ว

ใครเลยจะคาดคิด เขาไม่ตาย หากแต่ตกมาอยู่ในกำมือของหญิงผู้นี้
ถูกนางทรมาณด้วยวิธีการชั่วร้ายราวกับไม่ใช่คน นางจะต้องเป็นแม่ม่าย

อัมหิต เป็นนางมารร้ายแห่งวังวิญญานหยกแน่นอน เพราะรูปแบบ
การทรมานบุรุษของนางตรงกับคำเล่าลือ

คือดำริเยววมของชื่อเย่าเอ๋อร์ชมวดมุ่นเข้าหากันแน่นขึ้น พลัง
เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"ไม่ถอดเสื้อผ้าของท่านออกจะรักษาบาดแผลได้อย่างไร ไม่สัมผัส
เนื้อตัวท่านจะใส่ยาได้อย่างไร ร่างกายของบุรุษข้าเห็นมานักต่อนักแล้ว
ไม่เห็นมีอันใดแปลกประหลาด"

ตั้งแต่เด็กนางก็ศึกษาดำராแพทย์และคัมภีร์สมุนไพรวัยด้วยความ
ขยันหมั่นเพียร โครงสร้างของร่างกายบุรุษดำราแพทย์ได้วาดเอาไว้
อย่างชัดเจน ทั้งยังอธิบายถึงอวัยวะทุกส่วนอย่างละเอียดไม่ตกหล่น
นางเห็นจนชินชาแล้ว ดังนั้นจึงไม่รู้สึกละอายใจอีกทั้งนางเติบโตอยู่บน
เขาเทียนซานมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่ถูกผูกมัดด้วยรูปแบบประเพณีศีลธรรม
จรรยาใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีความคิดเรื่องชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกันอยู่ในหัว
แม้แต่หน่อย

กล่าวได้ว่าสำหรับนางแล้ว บุรุษที่ถอดเสื้อผ้าออกจนเปลือยเปล่า
ไม่ต่างอะไรกับสัตว์ที่ถูกถอนขนออกจนหมดเกลี้ยง

หลงเขี้ยวเทียนได้ยินนางพูดเช่นนี้ก็ยิ่งมั่นใจว่าอีกฝ่ายคือหญิงมั่วโลกีย์
ไร้ยางอาย ไม่ว่าใครก็เป็นสามีนางได้ หากไม่ใช่นางมารร้ายผู้นั้นยังจะ
เป็นใครไปได้อีก นางไม่เพียงลอกคราบเขาออกจนเกลี้ยง แต่ยังจับเขา
นอนหงายกางมือกางเท้า แม้แต่ความองอาจเข้มแข็งน่าภาคภูมิใจที่สุด
ของเพศชายก็ยังถูกนางบังคับให้ต้องเปิดเผยอย่างโล่งแจ้ง

"หญิงต่ำช้า! หญิงต่ำช้า! หญิงต่ำช้า!"

คำตำและคำเปรียบเปรยหยาบคายดังเข้าหูไม่ขาดสาย ทำให้นางต้องขมวดคิ้วนูนหน้า คนผู้นี้ปากไม่สะอาดเอาเสียเลย หากเป็นในยามปกติ นางคงทำให้เขาเป็นใบ้ไปนานแล้ว แต่เพื่อทำความเข้าใจถึงสรรพคุณของตัวยานางจำเป็นต้องให้เขาพูดได้ จึงได้แต่อดทนอดกลั้นเอาไว้

นางใส่ใจแต่เรื่องประสิทธิผลของยาเท่านั้น ปรกติกายแวววาวในดวงตาคู่งามจับจ้องอยู่ที่รอยเชื่อมต่อมณีของบาดแผล ด้านบนทนายไว้ชั้นหนึ่ง เป็นยารักษาแผลที่นางใช้เวลาสามปีถึงปรุงออกมาได้สำเร็จ

นางจะคอยเฝ้าสังเกตการณ์การเปลี่ยนแปลงของยาในแต่ละวัน จากนั้นก็จดบันทึกข้อคิดเห็นลงบนสมุดด้วยลายมืออันสวยงาม

ยาชนิดนี้ยังอยู่ในขั้นตอนของการทดลอง เวลานี้ได้นำมาลองใช้กับร่างกายของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ถึงได้มั่นใจว่าเป็นยาที่มีประสิทธิภาพในการรักษา ทว่ากลับมีอาการแทรกซ้อนอย่างหนึ่ง

มือเนียนนุ่มของนางได้มาถึงบริเวณหน้าอกของเขา นางตะเตบเอาไปตรงส่วนที่นูนขึ้นมาราวกับเนินเขาเล็กๆ สองเนิน แล้วใช้นิ้วชี้กดลงไปบนก้อนเนื้อเพื่อดูความยืดหยุ่น

"หญ้าสีม่วงแห่งภูเขามิเมะแม้จะช่วยลดอาการอักเสบของแผล แต่กลับทำให้หน้าอกโตผิดปกติ..." นางบ่นพึมพำ หยิบพู่กันขนแพะขึ้นมาจดลงบนสมุด

"เจ้าเออาอะไรให้ข้ากินกันแน่!"

"อย่าส่งเสียงรบกวน ชีวิตของท่านข้าเป็นคนช่วยไว้ ให้ข้ายืมร่างกายของท่านทดลองยา คิดเสียว่าเป็นการตอบแทนบุญคุณก็แล้วกัน" นางพูดราวกับเป็นเหตุผลอันสมควร ทั้งยังรู้สึกว่าการว่ากันตามจริงแล้ว เขา

ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบเสียด้วยซ้ำ มีคนไม่รู้เท่าไรฝ่าวิงวอนขออภัยจะได้ยาดีของนางแต่ก็ไม่เคยได้

หลงเชื่อว่าเทียนไม่เคยเดือดดาลอะไรเท่านี้มาก่อน แผลเสียดคำรามลั่นราวกับสัตว์ป่าที่กำลังบ้าคลั่ง

"ข้าจะต้องฆ่าเจ้าให้ได้!"

"ฆ่าข้า? กระทั่งหน้าตาของข้าเป็นอย่างไรท่านยังไม่เคยเห็น จะฆ่าข้าได้อย่างไร"

คนผู้นี้อารมณ์ฉุนเฉียวยิ่งนัก หากไม่ใช่เพราะนัยน์ตาคู่นั้นได้รับบาดเจ็บละก็ ไม่น่าเขาอาจจะถลึงตาตุ๋นใส่นางจนร่างลุกเป็นไฟขึ้นมาก็คงเป็นได้

นางใช้พู่กันแตะหมึก เขียนรายละเอียดการทดลองลงในสมุดที่ละตัวๆ สมุดเล่มนี้นางตั้งชื่อไว้ว่า 'คัมภีร์สมุนไพรสกุลชื่อ' ในนั้นบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการ ขั้นตอน วัตถุประสงค์ ส่วนผสม รวมทั้งประสิทธิภาพของยาชนิดต่างๆ ที่นางทำมาทั้งหมดในช่วงหลายปีมานี้ เป็นหยาดเหงื่อ แรงกาย เป็นชีวิตจิตใจทั้งหมดของนาง นางเห็นมันสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของตนเสียอีก

หลงเชื่อว่ารู้สึกรังเกียจไปทั่วร่างคล้ายถูกไฟเผา ศีรษะพองโตราวกับจะแตกปริออกมา เนื้อตัวเจ็บปวดราวกับถูกมีดเขื่อนปานประหนึ่งกำลังตายทั้งเป็น

"เจ้า... ข้าจะดื่มเลือดของเจ้า กัดกิน...เนื้อของเจ้า!"

"อย่าส่งเสียงดัง ข้ากำลังวิเคราะห์หาสาเหตุอยู่ ข้าเองก็ไม่ได้อยากให้นำหน้าอกของท่านใหญ่โตเช่นนี้ แปลกจริง...หรือว่าข้าจะปริมาณยาไม่ถูกต้อง"

นางเพียงศิระระเล็กน้อย ใคร่ครวญถึงคุณสมบัติของยาแต่ละชนิด ความเย็นร้อนขณะปรุงผสม รวมทั้งคุณสมบัติด้านความเป็นหยินหยาง ของยา

และแล้วนางก็นึกขึ้นมาได้ในฉับพลัน ไขได้แล้ว หย้าสีม่วง เจริญเติบโตอยู่บนภูเขาหิมะที่มีน้ำแข็งปกคลุมตลอดทั้งปีจึงมีคุณสมบัติเย็น ีความเป็นหยินมากเกินไป เอามาใช้กับร่างกายของบุรุษที่มีคุณสมบัติ เป็นหยางเข้า ความเป็นหยินและหยางจึงไม่ได้สัดส่วนกัน หยินมีกำลัง มากกว่าหยางหน้าอกของเขาถึงได้โตขึ้นมา

หลังจากสรุปหาสาเหตุได้แล้ว นางก็กังวลอยู่กับการปรุงผสมยา ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง คราวนี้นางปรับเปลี่ยนอัตราส่วนเสียใหม่ จากนั้น ก็บิดเป็นผงจะป้อนใส่ปากเขา ทว่าบุรุษหัวดีผู้นี้ไม่ยอมให้ความร่วมมือ กัดฟันแน่นไม่ยอมอ้าปาก นางถอนหายใจ จำต้องยื่นมืออ่อนน้อมเรียวงาม ไปยังจุมุกโค้งเป็นสันแล้วบีบเอาไว้

นางเฝ้ารอคอยอย่างสงบ รอให้เขาทนไม่ไหวต้องอ้าปากหายใจ แต่เหนือความคาดหมายเป็นอย่างยิ่ง บุรุษผู้นี้มีความอดทนเป็นเลิศ จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมอ้าปาก กระทั่งสีหน้าซีดเขียว เหงื่อเย็นไหลริน ก็ยังคงปิดปากแน่นสนิทยิ่งกว่าฝาหอย

นางมองเขาด้วยความประหลาดใจ พลันพบว่าใบหน้าซีดขาวนั้น เริ่มปรากฏเค้าของความตายขึ้นมาจางๆ

บุรุษผู้นี้ถึงกับยอมตายแต่ไม่ยอมอ้าปากหายใจ!!

นางหมดปัญญาไม่รู้จะทำเช่นไร จำต้องยอมคลายมือ เพราะคนตาย ย่อมให้ประโยชน์อะไรแก่นางไม่ได้

หลังจากกลับมาหายใจได้อีกครั้ง หลงเซียวเทียนก็รีบสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด เนื่องจากประสบความสำเร็จในการทำให้อีกฝ่ายยอมล่าถอย ริมฝีปากที่ปิดแน่นพลันหยักยิ้มขึ้นมาอย่างเย้ยหยัน

"อ้าปากได้ไหม กินยานี้ลงไปหน้าอกของท่านจะได้ยุบเป็นปกติ"

"ฮึ!"

เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เชื่อฟังนาง ดึงดันไม่ยอมกินยาเม็ดหรือยาผงใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่านางจะเกลี้ยกล่อมเช่นไรเขาก็ไม่ยอมอ้าปาก

"ท่านไม่ยอมอ้าปากแน่ใช่ไหม"

"ฮึ!"

เขายอมตายแต่จะไม่ยอมก้มหัวให้ ใครยอมแพ้ก็เป็นหลานเต่า แม้ตายเขายังไม่กลัว และยังจะต้องกลัวอะไรนางอีก เขาไม่เชื่อว่านางจะทำอะไรเขาได้!

ชื่อเย่าเอ๋อร์ส่ายหน้า "เฮ้อ ถ้าเช่นนั้นก็มีแต่วิธีนี้แล้ว"

นางยกมือขาวผ่องเนียนละมุนดุจหยกงามขึ้น ที่ปลายนิ้วมือเรียวงามราวลำเทียนมีเข็มเล่มเล็กยาวปรากฏขึ้น นางเส็งเข็มไปยังจุดรวมประสาทบริเวณโคนขาของเขาแล้วปักลง

เสียงคำรามด้วยความโกรธแค้นดังสนั่นห้องขึ้นมาอีกครั้ง เสียงนี้ดังกึกก้องไปไกลสุดขอบฟ้า สัตว์ป่าและนกในรัศมีร้อยลี้พากันแตกตื่นตกใจบินหนีกันจ้าละหวั่น

ฮ่า!

ฮ่า!

ฆ่า!

ข้าจะต้องฆ่าเจ้าให้จงได้!

สำนักหลงเหมิน สำนักอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ในยุทธภพไม่มีใครไม่รู้จัก ไม่มีใครไม่เคยได้ยินชื่อ หลงเขี้ยวเทียนมีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนักหลงเหมิน เป็นจอมยุทธ์ผู้แข็งแกร่งห้าวหาญ เปิดเผยตรงไปตรงมา เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม เป็นบุคคลที่ผู้คนในยุทธภพต่างให้ความเคารพนับถือ

คิดไม่ถึงว่าในยามที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้กลับต้องตกมาอยู่ในกำมือของคนต่ำทราม ถูกเหยียบย่ำเกียรติยศจนไม่เหลือชิ้นดี

ลูกผู้ชาย ความตายมีทั้งหนักดั่งขุนเขาและเบาเหมือนขนนก เขาไม่กลัวตาย แต่ไม่อาจปล่อยให้คนสบประมาทเหยียดหยามเช่นนี้ได้

"ทางที่ดีเจ้าจงสังหารข้าเสีย หากไม่แล้วขอเพียงข้ายังมีลมหายใจจะไม่ปล่อยเจ้าให้รอดไปได้แน่นอน!"

เวลานี้เขาดูคล้ายสัตว์ป่าที่กำลังบ้าคลั่ง หัวทั้งร่างแผ่รังสีดูร้ายเหยี่ยวเหิดออกมาอย่างรุนแรง เส้นโลหิตทุกเส้นปูดโปนขึ้นมาจนเห็นได้ชัด ในสมองปรากฏภาพของนางที่ถูกเขาจับมาฉีกร่างออกเป็นชิ้นๆ ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

"ข้าจะต้องถลกหนังเจ้าออกมาทีละชิ้นๆ จากนั้นก็เอาระกระดูกของเจ้าออกมาทีละท่อนๆ โอ๊ย!"

คำพูดขมขู่เพิ่งจะออกจากปากมาได้ครึ่งเดียว จู่ๆ หลงเขี้ยวเทียนก็รู้สึกว่าร่างกายท่อนล่างเจ็บปวดขึ้นมาอย่างแสนสาหัส

"เจ้า...เจ้า...เจ้าเอาอะไรให้ข้ากิน"

เมื่อครู่ถูกนางมารบังคับให้อ้าปาก กลืนยาน้ำลงไป เวลาที่ร่างกายเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาแล้ว เขาทั้งตื่นตระหนกทั้งคั่งแค้น

"ร่างกายของท่านมีพลังหยินมากเกินไป ข้าจึงเพิ่มพลังหยางให้ท่าน" นางกระซิบบอก นัยน์ตาคู้งามเบิกกว้างคอยจับสังเกต "ท่านรู้สึกอย่างไรบ้าง"

"ให้ตายเถอะ! บัดชบที่สุด ร้อน...ร้อนจะตายอยู่แล้ว..."

ชื่อเย่าเอ๋อร์พยักหน้าหนึ่งๆ รีบจดบันทึกเอาไว้ บ่นพึมพำว่า "หลังจากกินลงไปเพียงเวลาหนึ่งก้านธูป* ก็มีอาการร้อนไปทั่วร่าง อีมนอกจากร้อนแล้วมีอะไรอีกหรือไม่"

คำตอบของหลงเซียวเทียนก็คือคำด่าสกปรกยาวเหยียดฝากไปถึงบรรพบุรุษแปดชั่วโคตรของนาง แต่นางเป็นผู้มีจิตใจสูงส่งดีงาม ยังคงบันทึกต่อไปด้วยความใจเย็น

"ยาชนิดนี้ทำให้ดำว่ามีผู้อื่นอย่างหยาบคายไม่เลือกเฟ้นถ้อยคำประหนึ่งหมาบ้าที่ไล่กัดคนไปทั่ว"

เขาแค่นใจแทบกระอักออกมาเป็นโลหิต หากกระอักโลหิตออกมาแล้วตายไปเสียเลยคงจะดี อย่างน้อยก็ไม่ต้องทนแบกรับความอัปยศอดสูเช่นนี้

ไม่นานนัก ก็อันเนือปุดไปนบริเวณหน้าอกของเขาก็ค่อยๆ ยุบตัวลง ในขณะที่ชื่อเย่าเอ๋อร์กำลังปลาบปลั้มยินดีที่ตนให้ยาได้ถูกต้อง หางตาก็เหลิบไปเห็นอะไรบางอย่างตั้งตระหง่านขึ้นมา

นัยน์ตาสุกใสแวววาวหันไปมองสิ่งที่ตั้งตระหง่านขึ้นมา อดไม่ได้ที่จะ

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ชะงักกึ่งไป จากนั้นมือฉนวนเขียนขาวผ่องก็หยิบพู่กันขึ้นมาเขียนตัวอักษร
ลงไป ปากก็ท่องว่า "ยานี้มีสรรพคุณในการเสริมพลังหยาง..."

"ทางที่ดีเจ้าจงภวานาต่อฟ้าว่าอย่าให้มีวันใดต้องตกมาอยู่ในกำมือ
ของข้า"

บุรุษที่เดิมที่แผดเสียงคำรามอย่างบ้าคลั่งราวกับสัตว์ป่า จู่ๆ ก็เปลี่ยน
ท่าที่เป็นสุขุมเยือกเย็นขึ้นมา กระทั่งน้ำเสียงที่เขาก็เบาลงจากเดิมมาก
ทำให้ชื่อเย่าเออร์ใจเต้นแรงขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ตอนที่เขาเกรี้ยวกราด นางไม่กลัว แต่ยามที่เขาเปลี่ยนเป็น
สงบเยือกเย็นเช่นนี้ นางกลับอดนึกหวาดหวั่นขึ้นมาไม่ได้

คนผู้นี้แม้จะได้รับบาดเจ็บ มือเท้าก็ถูกมัดเอาไว้ ทว่าทั่วทั้งร่าง
ยังคงเต็มไปด้วยพลังอำนาจที่ทำให้คนหวาดหวั่น พอจะนึกภาพออก
ได้เลยว่าหากบุรุษผู้นี้ร่างกายแข็งแรง ไร้อาการบาดเจ็บ กลิ่นอายอันตราย
จากตัวเขาจะมากมายเพียงใด เกรงว่าแม้แต่สัตว์ร้ายในป่าเขาก็ยังต้อง
พากันหลีกเร้นหนีหาย

พลังอำนาจนี้ทำให้นางเย็นวาบไปทั้งร่าง

นางสะบัดศีรษะ จิตได้สำนึกบอกให้นางปิดความประหวั่นพรันพรึง
อันประหลาดนั้นทิ้งไปเสีย กระทั่งผ่าซากสัตว์นางยังไม่กลัว เหตุใด
ต้องกลัวคนที่ไม่มีแม่แต่กำลังจะซัดขึ้นด้วย

แต่จะว่าไปแล้ว 'สิ่งนั้น' ตั้งขึ้นมาเช่นนี้ออกจะไม่งามตาเอาเสียเลย
อีกอย่าง หากปล่อยให้กระทบถูกความเย็นมากไปคงไม่ดีแน่ ทางที่ดี
ควรหาอะไรมาปิดเอาไว้ ปัญหาก็คือจะหาอะไรมาปิดเล่า ของสิ่งนั้น
ต้องใหญ่มากพอถึงจะปิดได้มิด

นางกวาดสายตาไปทางซ้ายที่ขวาที่ ในกระท่อมผู้พักกลางป่าเขาแห่งนี้
ข้าวของมีจำกัดเหลือเกิน มองไปมองมา ของที่เหมาะสมดูเหมือนจะมีเพียง
อย่างเดียว

"เฮ้! จะว่าข้าไม่ดีต่อท่านไม่ได้แล้วนะ กาน้ำชาที่มีอยู่เพียงใบเดียว
นี่ก็ยกให้ท่านใช้แล้ว"

ว่าแล้วนางก็ค่อยๆ คว่ำกาน้ำชาครอบลงบนสิ่งแข็งแกร่งทรงพลังนั้น
อย่างระมัดระวัง อืม สบายตาขึ้นมาก

กร๊อบ...กร๊อบ...

หลงเขี้ยวเทียนกำหมัดแน่น เสียงซัดต่อนิวดังลั่น เส้นโลหิตทั่วร่าง
ปูดโปนขึ้นมา ขยายตัวเป็นสีเลือดแดงปลั่งราวกับจะพุ่งกระเด็นออกมา
นอกเนื้อ

เขาโกรธพลุ่งพล่านจนร่างแทบจะระเบิดอยู่แล้ว

นางเริ่มจัดปริมาณยาใหม่อีกครั้งไม่ให้ความเป็นหยินมากเกินไป และ
ก็ไม่ให้ความเป็นหยางมากเกินไป หลังจากปรุงเสร็จก็เกลี้ยกล่อมให้เขากิน
ลงไป

"ครั้งนี้ยาไม่มีปัญหาแล้ว หลังจากกินลงไปก็จะไม่ววมตรงไหน
พองตรงนี้อีกแล้ว"

เดิมคิดว่าบุรุษผู้นี้จะขัดขึ้น คงต้องเสียเวลาอีกพักใหญ่จึงจะทำให้
เขากินลงไปได้ ทว่าเหนือความคาดหมาย ครั้งนี้เขากลับยอมกินลงไป
อย่างว่าง่าย

คงจะรู้แล้วว่าขัดขึ้นไปที่ไร้ประโยชน์ ถึงได้ก้มหน้ายอมรับชะตากรรม
แต่โดยดีกระมัง นางคิดในใจ

ในขณะที่นางกำลังจะดึงมือกลับนั่นเอง ก็มีกรงเล็บแข็งแกร่ง ปานเหล็กไหลพุ่งเข้ามาคว้าข้อมือของนางไว้อย่างรวดเร็ว

"อา!" ซื่อเย่าเอ๋อร์อุทานออกมาเบาๆ ข้อมือบอบบางของนาง ถูกฝ่ามือใหญ่โตรวบจับเอาไว้แน่น นางต้องประหลาดใจเมื่อพบว่า ที่แท้แขนข้างหนึ่งของอีกฝ่ายได้หลุดออกจากโซ่เหล็กแล้ว

นางพยายามดิ้นให้หลุด แต่กลับถูกกุมข้อมือแน่นขึ้นกว่าเดิม เหตุการณ์ต่อจากนั้นยิ่งทำให้นางต้องอ้าปากค้าง

โซ่ที่ล้ามร่างของหลงเซี่ยวเทียนเอาไว้ถูกกระซากลากหลุดออกทีละเส้นๆ เรือนกายสูงใหญ่ค่อยๆ ลุกขึ้นมา นั่ง เขาคุกค้ำยัดมือที่เพิ่งฟื้นคืนชีพขึ้นมา หน้าตาดูร้ายๆ บริเวณบาดแผลมีโลหิตสดๆ ไหลซึมหยดลงมาตามแขนของเขาและลามเลยมาย้อมข้อมือขาวมุดผ่องปานหิมะของนางจนกลายเป็นสีแดง

แม้แต่คนที่สุขุมเยือกเย็นเช่นนางก็อดไม่ได้ที่จะถูกอสุรามีโลหิตท่วมตัว ทำให้ตื่นตระหนกจนความเยียบเย็นแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง

นางคิดจะหนี นั่นกลับทำให้เขายิ่งเดือดดาล เขาเอื้อมมือใหญ่โต ออกมากระซากลากตัวนางเข้าไปกอดไว้ในอ้อมแขนแน่น

"อู๋ย!"

นางสีหน้าแปรเปลี่ยน สองพวงแก้มแดงระเรื่อด้วยความอาย

คิดไม่ถึงว่าเขาผู้อยู่ในสภาพร่างกายเปลือยเปล่าจะลอบจู๋จิมนาง ทั้งยังกักตัวนางไว้ในอ้อมแขนเช่นนี้

"คราวนี้เจ้าหนีไม่รอดแน่!" เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามเสียงต่ำ ชมพูอยู่ข้างหูของนาง แต่ละคำรามกับดังขึ้นมาจากนรก ทั้งยังแผ่ไว้ด้วย

เพลงโทสะอันคุโชน เปารดตึงหูของนางจนร้อนผ่าว

แฝงอกแข็งแกร่งล้ำสันของเขาแนบชิดติดกับแผ่นหลังนุ่มนวล
ของนาง วงแขนคล้ายคีมเหล็กแฝงเร้นไว้ด้วยพลังกำลังอันน่ากลัวและ
ไร้ขีดจำกัดรวบเอดกิวบางแทบจะทานแรงลมไม่ไหวของนางไว้แน่น
คล้ายกับจะจับนางกลืนกินลงไปในห้อง พลังอันแข็งแกร่งล้ำแผ่กระจาย
ออกมาทั่วร่างของเขา ดูไม่ต่างอะไรกับสัตว์ป่าที่กำลังเลียเหยื่อที่จับได้
ในอุ้งเท้าของตนอย่างกระหายใคร่จะได้ลิ้มรสคาวโลหิต

"ปล่อยข้า!"

ในเวลาเดียวกับที่นางกำลังตื่นตระหนกตกใจ นางก็สัมผัสได้ถึง
ความเข้มแข็งทรงพลังที่แผ่กระจายออกมาจากร่างกายของเขาซึ่งจู่โจม
เข้ามาในประสาทสัมผัสของนาง กลืนอายและความแข็งแกร่งของบุรุษ
โอบล้อมอยู่รอบกายของนาง

นับเป็นครั้งแรกที่นางได้รับรู้ถึงไออุ่นจากร่างกายของบุรุษ ทั้งยัง
สนิทแนบแน่นอย่างสมควรตาย เพราะขณะที่เขากอดนาง ส่วนที่แข็งแกร่งที่สุด
ตรงช่วงล่างของร่างกายก็สัมผัสถูกตัวนางด้วย

ดูเหมือนเขาจะรับรู้ได้ถึงความตื่นตระหนกและหวาดกลัวของนาง
ริมฝีปากของเขาเสยะยิ้มออกมา เป็นยิ้มที่ชั่วร้ายยิ่ง

"เวลานี้ค่อยมานี้กแล้ว สายไปเสียแล้วละ" ในน้ำเสียงขู่ขวัญเย็นชา
มีกลิ่นคาวโลหิตกระจายออกมาคลละคลุ้ง

ร่างในอ้อมแขนนุ่มนวล มีส่วนเว้าส่วนโค้งได้ขนาด ทั้งเต่งตึง
อย่างนี้ก็ไม่ถึง เขาแค่กอดเอาไว้ก็รู้แล้วว่าเรือนร่างของนางมารู้เนื้อเร้าร้อน
เพียงใด

แต่ก็สมควรแล้วที่จะต้องเร้าร้อน หาไม่แล้วจะเอาอะไรมาดึงดูดใจ
บุรุษ ทำให้บุรุษพลั้งตกลงไปในตาข่ายพิษที่นางดักล่อเอาไว้ ได้รับความ
ความทุกข์ทรมาน และจบชีวิตในที่สุด

"อา... อย่าเที่ยวลอบคล้ำส่งเดช!"

นางอับอายขายหน้าและเคียดแค้นแทบทนไม่ไหว เพราะมือหยาบใหญ่
ของเขาปิดป้ายมาตรงหน้าอกของนาง สัมผัสความอวบอืดนุ่มนวลที่นาง
ไม่เคยให้ใครแตะต้องมาก่อน

นางยิ่งตื่นตะลึง เขาก็ยิ่งขำใจ นางห้ามไม่ให้ลอบคล้ำ เขาก็ยิ่ง
โลมไล่ไปทั่ว ทั้งยังโลมไล่อย่างหยาบคายยิ่ง ฝ่ามือซ้ายอันใหญ่โต
บีบเค้นทรวงอกข้างหนึ่งของนางอย่างไม่ปราณีปราศรัย

"นี่ท่าน...ท่าน..."

"เจ้าต้องการเช่นนี้ไม่ใช่หรือ" เขาเอ่ยเสียงเข้ม แก้มของเขาแนบติด
โบหน้าของนาง กระซิบถ้อยคำสกปรกหลู่เกี้ยวของนางอยู่ข้างโบหู
"เจ้าชอบให้บุรุษปรนนิบัติเจ้าไม่ใช่หรือ อย่ามาแสร้งทำเป็นสูงส่ง นี่เป็น
สิ่งที่เจ้าโปรดปรานที่สุดไม่ใช่หรือ หญิงมั่วโลกีย์!"

เขารู้ดีว่าฝ่ามือของตนทำให้นางเจ็บ เขาตั้งใจจะทำเช่นนี้ หลังจาก
ได้รับ 'การดูแล' จากนางในช่วงหลายวันมานี้ เขาย่อมต้องตอบแทนนาง
ให้สาสม ให้นางได้รับความหวาดผวจากการตกเป็นเหยื่อเสียบ้าง

ลมหายใจของนางยิ่งหอบถี่เท่าไร รอยยิ้มของเขาก็ยิ่งกว้าง
เขาฟังเสียงหัวใจที่เต้นแรงและสัมผัสร่างที่สั่นสะท้านอยู่ในอ้อมแขน
ด้วยความปิติยินดี

เขาเป็นชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะ เป็นคนเปิดเผยไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ

หากมีไข้เพราะโกรธจนคุมอารมณ์ไม่ได้เขาไม่มีวันชมแห่งรังแกสตรีเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในใจของเขาคิดว่านางคือนางมารแห่งวังวิญญูญาณหยก ผู้คอยจ้องทำลายล้างยุทธภพ หาใช้สตรีที่ติงาม

โตจนปานนี้ ชื่อเอาเออร์ยังไม่เคยถูกใครกระทำร้ายถึงเพียงนี้ มาก่อนเลย บุรุษผู้นี้ดูปล้ำร่างกายของนาง ทำให้นางเจ็บ ทำให้นาง อับอายขายหน้าและคั่งแค้น จับพลันนั่นเอง น้ำตาอุ่นๆ ก็เอ่อท้นขึ้นมา หยาดน้ำตาหยดแรกในชีวิตของนางหยาดหยดลงมา

หลงเขี้ยวเทียนชะงักนิ่งไป แผลกจริง ไฉนบริเวณมุมปากจึงมีอะไร เปียกๆ ทั้งยังมีรสชาติเค็ม เออลิ้นแตะดูแล้วคล้ายจะเป็น... น้ำตา?

นี่เป็นน้ำตาของนาง!

เขาหยุดมือ ในช่วงเวลานั้นหยาดน้ำตาหยดนี้ทำให้เขาเกิดความลังเล ขึ้นมา ทว่าเพียงพริบตาเดียวเขาก็ยิ้มเหยียดความลังเลนั้น

"หญิงมัวโลกีย์ เจ้าคิดจะเล่นลูกไม้อะไรอีก อยาคิดว่าแค่บีบน้ำตา หยดสองหยดก็หลอกหลวงบุรุษให้ใจอ่อนเกิดความสงสารเห็นอกเห็นใจได้"

นางมารร้ายสังหารผู้คนมานับไม่ถ้วน ทั้งมนุษย์และเทวดา ต่างแค้นเคือง ถึงตายก็ไม่มีอะไรต้องเสียตาย

ฮึ! นางแค้นเขาแทบตายแล้ว หากรู้แต่แรกคงไม่ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ ปล่อยให้เขาอนตายอยู่กลางป่าเขา ถูกหมาป่ากัดกินซากไปเสีย

จับพลันนั่นเอง หลงเขี้ยวเทียนก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะขึ้นมา เขานึกสงสัยแล้วก็อุกคิดขึ้นมาได้ในทันที นางมารนี่ถึงกับ...

"โอ๊ย...ให้ตายเถอะ" เขาสบถออกมาคำหนึ่ง คลายมือแข็งดั่งคีมเหล็ก ออก ทรวดตัวลงไปด้วยความเจ็บปวด ใบหน้าซีดเขี้ยวและบิดเบี้ยว

นางมารที่สมควรตายสักพันครั้งถึงกับกล้าโจมตีช่วงล่างของเขา!!
ชื่อเย่าเออร์หลังจากตื่นหลุดมาได้ก็รีบวิ่งหนี แต่ไปยังไม่ถึง
ปากประตูก็ต้องเสียหลักล้มลงกับพื้น นางหันไปมองด้านหลังอย่างหวาดผวา
ข้อเท้าซ้ายของตนถูกอุ้งมือเหล็กของเขาค้ำจับเอาไว้แน่น

"หญิงแพศยา!" เขาเปิดปากด่า น่าจะคิดได้ตั้งแต่แรก หญิงโฉดชั่วผู้นี้
ใจอำมหิต เป็นธรรมชาติอยู่แล้วที่กระชกเสื้อผ้าที่นางสวมใส่ก็ยังมีพิษ

ดวงหน้างามของชื่อเย่าเออร์ซีดเผือด *สวรรค์! คนผู้นี้ช่างมีพลังกำลัง
มหาดล ข้าตื่นนอนอย่างไรก็ดีตื่นไม่หลุด เขาต้องฆ่าข้าแน่ แต่ว่า...เหตุใด
เขาจึงยังไม่ล้มลงอีก*

เสื้อผ้าของนางเช่นน้ำยาที่ทำมาจากหญ้าหลอนวิญญานจนถึงเจ็ดวัน
เจ็ดคืน เว้นเสียแต่กินยาแก้พิษไว้ก่อน หาไม่แล้วใครก็ตามที่แตะถูก
ตัวนาง ยาจะซึมซาบผ่านผิวหนังเข้าไป เพียงเวลาชั่วพริบตาเดียวก็จะ
ล้มลงหมดสติ ทว่าครั้งนี้อีกฝ่ายไม่เพียงยังไม่หมดสติ แต่ยังกระทำการ
หลู่เกียรตินางได้อีก เวลานี้เขากำลังค่อยๆ คืบคลานเข้ามาหานางราวกับ
ปีศาจร้ายจะมาทวงชีวิต

นางทั้งตะทั้งถีบ ข้อเท้าสะออดหมดจดถูกเขาบีบจนเป็นรอยช้ำเขียว
ร่างใหญ่โตของเขาโถมเข้ามาทับร่างของนาง มือข้างหนึ่งยื่นมาบีบคองนาง
อย่างไร้ความปราณี

เขาเหมือนสัตว์ร้ายบ้าคลั่งตัวหนึ่ง ต่อให้คนผู้นี้ตัดมือตัดเท้าของนาง
จนหมดนางก็ไม่หนีแปลกใจ เพราะสีหน้าท่าทางของเขาในเวลานี้
แสดงความโกรธแค้นออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าก่อนที่จะเขาจะหมดสติไป
เพราะฤทธิ์ยา เขาจะต้องจัดการนางให้จงได้

"อย่า... โม่สื่อ! โม่สื่อ!"

นางร้องเรียกโม่สื่อคนรับใช้ของนางเสียงหลง นางลืมไปแล้วว่า โม่สื่อรับคำสั่งจากนางไปล่าสัตว์และตักน้ำ เวลานี้คงอยู่ระหว่างทาง ยังไม่กลับมา

นางหายใจไม่ออก ความรู้สึกค่อยๆ เลื่อนร่าง ในที่สุดก็จมดิ่งลงสู่ ความมืดอันไร้ขอบเขต หมดสติไป

หลงเสียงอวีน รองเจ้าสำนักหลงเหมินก้าวเข้ามาในห้องโถงใหญ่ หน้าตาของเขามีส่วนละม้ายคล้ายกับหลงเซียวเทียนพี่ชายคนโต ทว่า เมื่อเปรียบกับความเข้มแข็งห้าวหาญของพี่ชายแล้ว เขาดูจะมีท่วงท่า ของบัณฑิตมากกว่า

พี่ชายของเขาหายสาบสูญไปนานกว่าสามเดือน เขาส่งคนออกไป สืบหาจนทั่ว ในที่สุดเมื่อวานนี้ก็พบตัวหลงเซียวเทียน พี่ชายของเขา ได้รับบาดเจ็บทั้งตัว เวลานี้ทุกคนในสำนักหลงเหมินต่างยุ่งวุ่นวายอยู่กับการดูแลท่านเจ้าสำนัก และเขาได้เชิญหมอที่เก่งที่สุดมาช่วยตรวจรักษา อากาของพี่ชาย

หลงเสียงอวีนเดินเข้ามาด้านใน หลี่ชิวชวง น้องสาวซึ่งเป็นญาติผู้น้อง ของพวกเขากำลังป้อนข้าวป้อนน้ำให้ญาติผู้พี่คนโต

"พี่ใหญ่ วันนี้ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่" หลงเสียงอวีนเอ่ยขึ้น

พอได้ยินเสียงน้องชาย หลงเซียวเทียนซึ่งนอนอยู่บนเตียงก็ถาม เสียงเคร่งขรึม

"ท่านหมอล่ะ?"

"ส่งมาเร็วไปรับแล้ว อีกไม่นานคงมาถึง"

"ไหนจึงได้ช้าเช่นนี้"

"ผ้าพันแผลต้องรออีกสามวันจึงจะเอาออกได้" เขาเตือนพี่ชาย
หลงเชียวเทียนเม้มปากจนเป็นเส้นตรง เห็นชัดว่าใกล้จะหมด
ความอดทนเต็มที่

"ยังต้องรออีกสามวัน หมอมองใกล้ผู้้นั้นเข้าใจอะไรผิดหรือไม่"

"ท่านหมอเกาเป็นหมอที่มีชื่อเสียงที่สุด แม้แต่องค์จักรพรรดิ
เหล่าเชื้อพระวงศ์ และขุนนางผู้ใหญ่ยังยกย่องให้เกียรติเขา"

หลงเชียวเทียนแค้นเสียงฮือออกมาคำหนึ่ง ไม่พอใจกับคำตอบที่ได้รับ

"พี่ใหญ่ ท่านอย่าใจร้อน รักษาร่างกายเป็นเรื่องสำคัญ" หลี่ชิวชวง
เอ่ยเสียงแผ่วเบาพลงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดคราบน้ำซุบที่เลอะ
ติดอยู่ตรงมุมปากของญาติผู้พี่คนโตด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน บน
ดวงหน้างามเพริศพิริ้งฉายแววความรักที่มีต่อพี่ชายคนนี้ออกมาอย่างสุดซึ้ง
หลงเชียวเทียนลองโคจรพลังลมปราณดูแล้ว รู้สึกว่าร่างกายของตน
ดีขึ้นกว่าเดิมมาก แต่เวลานี้เขาสนใจอยู่เพียงเรื่องเดียว

"นางมารนั้นล่ะ"

"ข้าทำตามคำสั่งของท่าน จับนางไปขังไว้ในคุกใต้ดิน"

ใบหน้าของหลงเชียวเทียนเยียบเย็นราวกับมีน้ำค้างแข็งจับอยู่
เขากำลังหวนคิดถึงพฤติกรรมหยามเหยียดต่างๆ นานาที่สตรีผู้้นั้น
ทำกับตน ความโกรธแค้นอัดแน่นเต็มทรวงอก วันนั้นเขาบีบคือนางมาร
จนสลบไป จากนั้นก็รีบโคจรพลังชี่บยาออกจากร่างกาย ดีที่พลังวัตรของเขา
กล้าแข็ง อีกทั้งยาที่นางมารใช้ไม่ใช่ยาพิษ เพียงครึ่งชั้วยามเขาก็ชี่บยา

นอกจากร่างหมด ความมุ่งมั่นที่จะแก้แค้นทำให้เขากัดฟันลากตัวนางมาร กลับมาส่านักหลงเหมินด้วยกัน

"ได้ทรมานและซักถามหรือยังว่าพรรคพวกของมันเป็นอยู่ที่ใด"

"ถามแล้ว แต่..."

"นางไม่ยอมบอกใช่หรือไม่ นางมารผู้นี้ดี้อด้านนัก จนแล้วจนรอด ก็ไม่ยอมบอกที่ซ่อนตัวของลูกสมุนวังวิญญูณหยก ถ้ายังไม่ยอมบอก ก็ตัดเอ็นมือเอ็นเท้าของนางเสีย สั่งสอนนางให้รู้สำนึก ต่อไปจะได้ ไม่ทำร้ายผู้คนอื่นอีก"

"เอ่อ เรื่องนี้..."

"เจ้าตั้งระวางให้ดี อย่าปล่อยให้นางมีโอกาสผูกคอตายได้ ข้าจะไม่ยอมให้นางได้ตายสบายเช่นนี้" เขารู้สึกว่าในน้ำเสียงของน้องชาย คล้ายมีความดั่งเลใจอยู่จึงเอ่ยขึ้นว่า "น้องรอง ถ้าเจ้าพบอะไรผิดปกติ ก็บอกมาตามตรง"

"ขอรับ พี่ใหญ่...ความจริงแล้วข้าคิดว่าแม่นางผู้นั้นหาใช่ แม่่ม่ายอำมหิต"

หลงเซียวเทียนนิงไป ย่นหัวคิ้ว

"อ้อ ถ้าไม่ใช่ก็ต้องเป็นสมุนเอกของนางมารผู้นั้นเป็นแน่"

หลงเสียงอวินกระแอมแล้วพูดให้ชัดเจนขึ้น

"ความหมายของข้าก็คือนางดูไม่คล้ายคนของวังวิญญูณหยก"

"ไม่คล้าย?" หลงเซียวเทียนส่งเสียงฮึ "แต่วิธีการของนาง คล้ายอย่างที่สุด!"

เขาไม่มีวันลืมนางมารนั้นอำมหิตเพียงใด นางใช้พิษกับร่างกาย

ของเขา ทำให้อวัยวะภายในทั้งห้า ทางเดินอาหารทั้งหก* ของเขาต้องเจ็บปวดแสนสาหัส นางใช้ยาทรมานเขา ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เป็นวิธีการโหดเหี้ยมที่พรอคโคเดชันนั้นใช้ในการทรมานบุรุษแน่นอน

"พี่ใหญ่ ท่านยังไม่เคยเห็นนางด้วยตาตนเอง ดังนั้นจึงไม่รู้ว่
แม่ นางผู้นั้นท่าทางสุภาพเรียบร้อย นุ่มนวลอ่อนโยน ไม่มีกลิ่นอาย
ความชั่วร้ายแฉกเช่นนางมารของวังวิญญูณหยกแม้แต่น้อย"

"บัดซบ!"

"พี่ใหญ่" หลงเสียงอวิ้นสะดุ้งเฮือก ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ใหญ่
จึงโกรธมากเช่นนี้

"เจ้าเป็นถึงรองเจ้าสำนักหลงเหมิน เหตุใดจึงถูกสตรีทำให้
เคลิบเคลิ้มลุ่มหลงง่ายดายถึงเพียงนี้ กิริยาท่าทางเสแสร้งกันได้ ไฉน
เจ้าจึงหลงเชื่ออะไรง่าย ๆ"

"นั่นสิ พี่รอง นางมารนั้นเจตนาทำเป็นใสซื่อน่าสงสารตบตาท่าน
ท่านจะได้เวทนาสงสาร อย่าได้หลงกลนางเด็ดขาด" หลี่ชิวชวงรีบส่งเสียง
สนับสนุน พอคิดถึงว่าญาติผู้พี่คนโตที่ตนรักถูกนางมารผู้นี้ทรมาน
จนมีสภาพเช่นนี้ นางก็โมโหจนแทบทนไม่ไหว

"ขอรับ พี่ใหญ่"

หลงเสียงอวิ้นก้มหน้ายอมรับคำตำหนิของพี่ชาย ไม่พูดอะไรอีก
แต่ในใจยังคงมีข้อสงสัย เขามั่นใจว่าตนมองคนไม่ผิด แม่ นางผู้นั้น
ไม่วามองอย่างไร เขาก็รู้สึกไม่เหมือนนางมารแห่งวังวิญญูณหยก
ที่ตนเคยพบเลย

* อวัยวะภายในทั้งห้า ได้แก่ หัวใจ ตับ ม้าม ปอด ไต ทางเดินอาหารทั้งหก ได้แก่ หลอดอาหาร กระเพาะ
ดี ลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ

ทว่าเขาให้ความเคารพยำเกรงพี่ใหญ่มาโดยตลอด ดังนั้นจึง
ไม่ได้แย่งอะไรอีก

"เจ้าซักถามได้ความว่าอย่างไรบ้าง"

"เอ่อ...นอกจากรู้ว่านางชื่อชือเยาเออร์แล้วก็ยังไม่ได้อะไรเพิ่มเติม"
หลงเซียวเทียนแค้นเสียงฮือออกมา

"เจ้าใจไม่แข็งพอจะใช้วิธีโบายตีนางก็ยอมถามไม่ได้ความอะไร!"

หลงเสียงอวีนยิ้มเจื่อนๆ เพราะถูกพี่ชายเดาถูก แต่ในใจกลับ
อดคิดไม่ได้ว่าที่พี่ใหญ่พูดเช่นนี้ได้ก็เพราะยังไม่ได้เห็นเด็กสาวผู้นั้น
ด้วยตาของตนเอง ไว้รอให้หยันตาของพี่ใหญ่หายดีก่อน ให้พี่ใหญ่ไปเห็น
กับตา เขาไม่เชื่อว่าพี่ใหญ่จะลงมือโบายตีนางได้ลงคอ หากเด็กสาวที่สดใ
สุภาพเฉลียวฉลาดเช่นนี้เป็นนางมาร ได้หล้านี้ก็คงไม่มีหญิงงามบริสุทธิ์
แล้ว

ในเวลานั้นเอง ที่นอกประตูมีเสียงฝีเท้าเร็ววิ่งตั้งขึ้น ลูกน้องคนหนึ่ง
วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาตะโกนอยู่หน้าประตู

"คุณชายใหญ่ คุณชายรอง แย่แล้วขอรับ!"

หลงเสียงอวีนรีบลุกออกไปดูพลางซักถาม

"มีเรื่องอะไร โฉนจึงลนลานเช่นนี้"

"คุณชายรอง มีคนปล้นคุกได้คืนขอรับ"

"อะไรนะ!"

หลงเสียงอวีนสีหน้าแปรเปลี่ยน กำลังจะพุ่งตัวออกไป ทว่า
เพิ่งจะยกเท้าซ้ายขึ้นมา ฉับพลันนั่นเองก็มีลมพัดกระโชกแรงผ่านหลัง
มีคนชิงตัดหน้าเขาออกนอกประตูไปก้าวหนึ่ง

"พีใหญ่!" หลี่ซิวชวงร้องเรียกด้วยความร้อนใจ นางร้องตัวหลงเที่ยวเขียนไว้ไม่ทัน ชุ่นเคื่องใจจนขี้เท้าเราๆ ได้แต่ร้องเร่งหลงเสียงอวีน "พีรองทำนรีบไปขวางพีใหญ่เอาไว้สิ"

หลงเสียงอวีนสายหน้า แล้วโคจรพลังพุ่งตามออกไป

สำนักหลงเหมินอันใหญ่โตแห่งนี้สร้างขึ้นมาตั้งแต่สมัยปู่ของสองพี่น้องสกุลหลง กล่าวกันว่ากำแพงหินของสำนักหลงเหมินสร้างขึ้นจากแผ่นหินที่ลำเลียงมาจากภูเขาทางตะวันตกเฉียงเหนือด้วยวิธีขนส่งทางน้ำปล่อยแผ่นหินให้ไหลตามกระแสน้ำมาทางตะวันออก

คุกในสำนักหลงเหมินล้วนใช้ดูกรงเหล็กที่สร้างขึ้นมาจากเหล็กหลอมแข็งแรงแน่นหนาไม่อาจทำลายได้ แต่มาวันนี้คำพูดอ้างที่ว่าแข็งแกร่งไม่มีใครทำลายได้กลับถูกบุรุษรูปร่างใหญ่โตราวกับยักษ์ปักหลั่นตัวสูงถึงเก้าข้อ* ทำลายเสียแล้ว

ทันทีที่บุรุษผู้มีเรือนกายมึ่มมาผู้นี้ปรากฏตัวขึ้น ผู้คนก็พากันแตกตื่นตกใจแทบสิ้นสติ ไม่เพียงเพราะรูปร่างใหญ่โต ใบหน้าและท่อนแขนเต็มไปด้วยขนรุงรัง หน้าตาแปลกประหลาดน่าสะพรึงกลัว แต่ยังเป็นเพราะคนผู้นี้มีพลังมหาศาลจนน่าตื่นตะลึง

ด้วยพลังอำนาจที่สยบผู้คน ไม่ว่าใครพอถูกเขาจ้องมองก็ยากจะไม่ตื่นตระหนกจนเหงื่อเย็นไหลโชกกาย

"สะ...สัตว์ประหลาด!" มีคนส่งเสียงร้องออกมาด้วยความหวาดกลัว

"สังหารสัตว์ประหลาดตัวนี้เสีย!"

"สู่มั่นให้ตาย!"

* ข้อหรือฟุตจีน มีระยะความยาวประมาณ 30 เซนติเมตร

มีเสียงร้องตะโกนดังขึ้นมารอบด้าน ทว่าไม่มีใครกล้าก้าวเท้าออกมา เพราะหลังจากได้เห็นฝีมือของคนผู้นี้แล้ว ทุกคนต่างกลัวจนออกสั่นขวัญแขวน ได้แต่ชี้ตาบในมือไปที่บุรุษร่างสูงใหญ่ แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปขวางเขา ได้แต่เบิกตามองเขาใช้ฝ่ามืออันใหญ่โตจับลูกกรงเหล็กถ่างออกไปทางซ้ายที่ขวาที่จนโค้งงอ

ชื่อเย่าเอ๋อร์ค่อยๆ เยื้องย่างร่างอรรชรแน่นน้อยของนางออกมาจากลูกกรงเหล็กที่ถูกถ่างออกจนกว้าง

บุรุษร่างสูงใหญ่หน้าตาคล้ายสัตว์ประหลาดพลันยอบตัวลงต่ำราวกับเป็นสัตว์ป่าที่ถูกฝึกจนเชื่อง เพื่อให้ผู้เป็นนายได้ป็นขึ้นมาบนร่างของตน

ชื่อเย่าเอ๋อร์ชุกว้างลงในอ้อมแขนของโม่สี่ เอื้อมือไปลูบใบหน้าที่ใครๆ ต่างหวาดหวั่นพรันพริ้ง เม้มปากอมยิ้มแล้วกระซิบว่า "โม่สี่เข้าใจอยู่แล้วว่าเจ้าจะต้องมาช่วยข้า เราไปจากสถานที่เลวร้ายแห่งนี้กันเถอะ"

โม่สี่ค้อมครองผู้เป็นนายไว้ในอ้อมแขน ลูกขึ้นยืนแล้วก้าวออกจากคูได้ดินไปอย่างรวดเร็วราวพายุบุแคมเฉกเช่นเดียวกับตอนมา และครั้งนี้ก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาขวางเขาเหมือนเดิม

"นางมาร จะหนีไปไหน!"

ชื่อเย่าเอ๋อร์หันหน้ากลับไปมอง แล้วก็ต้องสะดลมหายใจเข้าแรงๆ

บุรุษที่น่ากลัวผู้นี้ที่นั่งนิ่งตามองไม่เห็น แต่ยังคงจับสังเกตุได้อย่างแม่นยำถึงตำแหน่งแห่งหนของนาง เขากำลังพุ่งตัวเข้ามาหาด้วยท่าทางโกรธแค้น หากไม่เป็นเพราะเขาได้รับบาดเจ็บอยู่ล่ะก็ เขาคงจะตามโม่สี่ทันเป็นแน่

พอนึกถึงเรื่องที่อีกฝ่ายเคยลုပ်คลำไปทั่วร่างของนางอย่างหยาบคาย ดวงหน้างามพิสุทธ์ก็แดงช้ำนราวกับทาสาดด้วยความโกรธ บุรุษน่าชิงชังผู้นี้ จะต้องได้รับการสั่งสอนให้รู้สำนึกเสียบ้าง!

ครั้นแล้วนางก็เป่าอะไรบางอย่างในมือออกไปในทิศทางที่เขากำลังวิ่งไล่มา

ผงละเอียดไร้สีไร้กลิ่นปลิวไปทางหลงเซี่ยวเทียน มุมปากของนางหยักยิ้มบางๆ แล้วกระซิบข้างหูโม้สื่อว่า "รีบไป"

พอได้รับคำสั่ง โม้สื่อก็เร่งโคจรพลังวิ่งตะบึงเร็วขึ้น พริบตาเดียวก็ทิ้งห่างออกไปหลายสิบจั้ง*

หลงเซี่ยวเทียนพล้นพบว่ามึ่บางอย่างผิดปกติ เขาชะงักถอยหลัง แล้วก็ต้องแตกตื่นใหญ่หลวงเมื่อพบว่าจู่ๆ เจ็บปวดไปทั้งร่าง ความรู้สึกเก่าๆ อันเคยคุ้นกลับมาอีกครั้ง เขายังจำได้ดีว่าความรู้สึกร้อนผ่าวดุจไฟเผาเช่นนี้ เคยเกิดกับเขามาแล้ว

"พีใหญ่!"

หลงเสียงอวินพุ่งปราดเข้ามาประครองร่างของพีชายเอาไว้

"รีบตามไป อย่าปล่อยให้นางมารหนีรอดไปได้!"

"พีใหญ่ บาดแผลของท่านมีโลหิตไหลออกมาอีกแล้ว จะต้อง... เอ้ พะ...พีใหญ่...เหตุใดท่านจึง..."

ได้ยินเสียงแตกตื่นตกใจของน้องชาย หลงเซี่ยวเทียนสังหรณ์ใจ วูบขึ้นมาทันที

"มีอะไรหรือ"

* จั้ง หน่วยความยาวของจีน เทียบได้ประมาณ 3.33 เมตร

"พี่ใหญ่...นะ...หน้าอกของท่าน..."

หลงเชียวเทียบนมมือขึ้นลูบหน้าอก สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน
หน้าอกของเขาสูงขึ้น มีก้อนเนื้อกลมๆ เพิ่มขึ้นมาสองลูก

ไม่ต้องถาม จะต้องเป็นของขวัญชิ้นใหญ่ที่นางมารมอบให้เขา
ก่อนจากแน่นอน

เขาเด็ดดาลราวกับมีไฟเผาไหม้ทั้งตัว ขบกรามดั่งกรอดๆ แค้นใจ
จนไม่อาจยับยั้งโทสะไว้ได้

เขาสาบานด้วยความเคียดแค้น ไม่ว่าจะต้องขึ้นสวรรค์หรือลงนรก
เขาจะต้องตามจับตัวนางกลับมาให้ได้!

"ซีอ-เย่า-เอ๋อร์!"

เขาแผดเสียงคำรามสนั่นจนหูสั่นสะเทือนราวฟ้าผ่า เสียงนั้นดังก้อง
ไปทั่วท้องนภาเป็นเวลายาวนาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623433.html>